

Postni čas 2011

V zvestobi Božjemu poslanstvu v razdeljenem svetu

z blaženo Antonino Kratochwil

“Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust” (Mt 4, 4).

Božja beseda razsvetljuje človekovo življenje in poziva njegovo vest, da korenito pregleda svoje življenje...; navdihuje ljudi, da gradijo odnose, ki temeljijo na iskrenosti in pravičnosti ter pričuje za veliko vrednost, ki jo ima v Božjih očeh vsako prizadevanje za ustvarjanje bolj pravičnega in za bivanje bolj primerne sveta. Božja beseda sama nedvoumno žigosa nepravičnost in zahteva solidarnost in enakost.

(Apostolska spodbuda Benedikta XVI., ‘Verbum Domini’, 99-100).

Sveto pismo, živa Božja beseda, je odločilnega pomena za naše življenje in za našo molitev. V njem se nam razodeva Bog in mi se iz njega učimo spoznavati njegovo delovanje v svojem življenju. Pozorne smo na Božjo besedo in delovanje, pripravljene, da gremo, kamorkoli nas vodi njegov Duh. *(PS, K 31).*

Blažena sestra Antonina, ki stojiš popolnoma prazna pred Bogom, ponižno sprejemaš svojo človeškost in si pokorna Božji besedi, prosi za nas. Pomagaj nam poslušati Božji glas in se upirati skušnjavi, da bi preveč zlahka zadovoljili svoje lastne človeške želje in potrebe.

“Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje; njega poslušajte!” (Mt 17, 5)

Sveti Duh je vse od začetka časov... spodbujal tiste, ki so ga bili pripravljene poslušati..., da bi sledili njegovi poti. *Klic k solidarnosti* z 22. generalnega kapitlja nam daje precej jasno sliko o tem, kakšen bo ta odgovor...; nekaj bo imel opraviti s "premaganjem narodnih in kulturnih pregraj" (PS, GD 36). ...opraviti bo imel s priznanjem "novih možnosti za delovanje v medsebojni soodvisnosti in povezanosti z vsem stvarstvom", ki izhajajo iz naše mednarodnosti...; opraviti bo imel z jasnim osredotočanjem našega apostolata na vzgojo, posebej za tiste, "ki so izrinjeni na rob družbe in pozabljeni". To, kar že vemo, je, da bomo vedno znova klicane k spremenjenju in spravi, po zgledu velikonočne skrivnosti, ki jo obhajamo in živimo v evharistiji. To, kar že vemo, je, da nas bo stalo "vse, kar smo in kar imamo" (NR, 1 E).

Šolske sestre de Notre Dame smo prepričane, da so bistvenega pomena za našo konstitucijo, življenje in poslanstvo: Jezus Kristus, Cerkev, naša karizma, svet, ki je konkretna resničnost, v kateri izvršujemo Kristusovo poslanstvo (*PS, Prolog*).

Blažena sestra Antonina, svobodna in polna zaupanja si bila pripravljena za dialog z drugimi in za zahteve nesebične ljubezni. Izprosi tudi nam globoko spoštovanje in skrb za ljudi, da bodo mogli vsi, s katerimi se srečujemo, spoznati Božjo ljubezen v svojem življenju. Prosi za nas!

“Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo” (Jn 4, 34).

Kadar govorimo o "novem" razumevanju poslanstva v današnjem času, se sklicujemo na situacijo, ki jo je treba razumeti iz njenih globokih korenin v preteklosti..., ko je krščanska Evropa začela odkrivati, da so poleg njenega še drugi "svetovi" -- v obeh Amerikah, v Aziji in Afriki. Ti svetovi so imeli (in imajo) starodavne kulture in religije, z vso svojo različnostjo in bogastvom... Samo v tem kontekstu moremo razumeti, v čem je bilo misijonsko poslanstvo od ustanovitve kongregacije v 19. stoletju... in najti način izbiranja različnih prepričanj glede vloge v svetu angažiranih redovnic in različnih pristopov k evangelizaciji, k najbolj temeljnemu klicu, ki ga imamo: oznanjati in živeti evangelij (NR, 1C).

Ljubezen nas priganja, da združujemo svojo voljo z Božjo voljo. Apostolska pokorščina prežema vse naše življenje. pozorne smo na Božji klic in pripravljeni storiti, karkoli nam reče (PS, K 19).

Blažena sestra Antonina, ko si pri svojem apostolskem delu prizadevamo, da bi drugi do polnosti razvili svoje sposobnosti kot osebe, ustvarjene po Božji podobi in jim pomagamo usmeriti njihove darove za izgradnjo bolj človeškega sveta, prosi za nas!

“Dokler je dan, moramo opravljati dela tistega, ki me je poslal. Pride noč, ko nihče ne more delati” (Jn 9,4).

Sveti Duh je navdihoval nov pomen poslanstva v Cerkvi in v redovnih kongregacijah za življenje sveta... Klic k solidarnosti z vsemi ljudmi vseh ras in religij, k solidarnosti z vsem stvarstvom, moremo razumeti kot način življenja poslanstva, za katero je bil poslan Jezus Kristus... Papež Janez Pavel II. solidarnost označuje kot "zadržanje« ali "krepost" za naš čas. S posebnim poudarkom pravi, da to "ni nedoločen občutek sočutja ali površnega ganotja zaradi vsega, kar mora hudega trpeti toliko bližnjih in daljnih ljudi"; nasprotno, to je "trdna in nepreklicna odločitev, da bomo delali za občo blaginjo«. Solidarnost opisuje pot za redovno življenje v 21. stoletju (NR, 1 E, 2 A).

Boleče se zavedamo, koliko ljudi trpi pomanjkanje. V grehu sveta spoznavamo zadnji vzrok tega zla. V soglasju z naukom in navodili Cerkve se dejavno zavzemamo, da bi, najprej v svoji okolici, odstranile vzroke krivic in gradile svet miru, pravičnosti in ljubezni (*PS, K 17*).

Blažena sestra Antonina, okrepljena z milostjo Kristusovega usmiljenja si sledila njegovemu zgledu in bila pripravljena sprejeti zapostavljanje, žalitve, preganjanje in celo smrt zaradi Božjega kraljestva. V sedanjem trenutku naše zgodovine, ko v nas povzročajo strah nasilje, laži in surovost, te prosimo, pomagaj nam!

“Tvoj brat bo vstal... in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?” (Jn 11, 23, 26).

Jezus - je zakrament Boga sredi stvarstva... Kristus, s katerim se srečamo v evharistiji, je Vstali, v katerem so bile vse stvari ustvarjene in so v njem dosegle spravo... Evharistija je živ spomin stvarjenja in odrešenja v Jezusu Kristusu..., zakrament vstalega Kristusa, ki deluje v vsem stvarstvu. Pri vsaki evharistiji so vse Božje stvari zakramentalno pritegnjene k deležnosti v občestvu Trojice. Pristno živeti evharistijo... nas postavlja v odnos z vsem stvarstvom in nas kliče k etiki ljubezni, ne samo do vseh ljudi, ampak tudi do vseh stvari (*NR, 2 B*).

Ustvarjene smo za popolno združenje z Bogom. Zato si na svoji poti v prihodnost prizadevamo, da bi bile z njim vedno bolj združene... To temeljno zaupanje našega življenja doseže svoj vrhunec v trenutku smrti, za katerega nas pripravlja življenje samo. Ob smrti izrečemo svoj zadnji človeški DA svojemu Stvarniku. V zaupanju v Božjo moč, da nas bo privedla v polnost življenja, gledamo na smrt kot na dejanje čaščenja: v umiranju oznanjamo Boga kot Boga in sebe kot njegove stvari (*PS, K 48, 47*).

Blažena sestra Antonina, ki si v različnih obdobjih svojega lastnega življenja doživljala razne vidike velikonočne skrivnosti, prosi za nas!

“Spravi meč na njegovo mesto” (Mt 26, 52).

Upanje je temeljna krepost za naš čas. Doživljamo globoko, trajno in živo upanje zaradi spoznanja, da ima naša notredamska kongregacija točno to, kar svet potrebuje. Prepričane smo, da ima Bog v mislih za nas prihodnost zaradi našega prizadevanja za edinost in našega apostolata vzgoje, ki spreminja, ker sta to stvari, ki ju svet najbolj potrebuje (NR, 3,6).

Misel na Jezusa in posnemanje njegovega zgleda nas spodbuja, da živimo evharistijo v svojem vsakdanjem življenju, da se popolnoma darujemo za druge in hvaležno sprejemamo od njih... V luči brezmejne Božje ljubezni doživljamo svojo pomanjkljivost v ljubezni in nujnost, da se znova zedinimo z Bogom in med seboj. Polagoma spoznavamo, da moramo vse življenje hoditi po isti poti spreobrnjenja srca in vrnitve k ljubezni (PS, K 34, 36).

Blažena sestra Antonina, ki si bila prepričana, da ima vztrajna ljubezen moč ozdravljati, prosi za nas! Sovraštvo in nasilje še vedno uničujeta družine, kulture in družbe. Zaradi nepravilnosti in narodnih konfliktov ostaja svet razdvojen in razdeljen. Prosi za nas!

besedilo: s. Leokadia Adamus (PO)
slike: s. Adrianna Modelska (PO)
Copyright © 2011 SSND
Rim, Italija